

Előfizetési pénzek
KERÉKES GÉZA
 f. szerkesztőhöz,
 mint kiadótulajdonoshoz
 Teleky-utca 2167.
 intézendők.

SZERKESZTŐI IRODA:
 Teleky-utca 2167. sz. a.

hova a lap szellemi
 része küldendő.

KÉZIRATOK
 csak bérmentve fogad-
 tatnak el.

ELŐFIZETÉS:	
Egész évre	5 rt. — kr.
Fél évre	2 „ 50 „
Negyed évre	1 „ 25 „
Egy hóra	— „ 50 „
Egyes szám ára,	— „ 10 „

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

KERÉKES GÉZA.

Városunk nagyjai.

Nro. 59.

Sajó György

köz- és váltó ügyvéd.

Hajdan a Sajó vizénél veszedtek magyarok és tatárok; ma Sajónál az ügyvédnél perlekednek zsidók és keresztyének. Sajó névvel a hűséges ebeket szokták elnevezni, nem úgy mint a Tisza névvel s ott, ahol jogosságról és méltányosságról van szó, nincs okunk eldandolni hogy:

„Sajó kutyám jaj de mélyen aluszol!”

A mi Sajó ügyvédünk hiven őrzi a nemzet és emberiség elodázhatatlan tulajdonait, a jogot és méltányosságot s akik ezen szent eszmék ellen vétének, azokat és csak is azokat marja harapja, mert ő tolgas prókátor. Jól tudja ő hogy

mit tartalmaz a corpus juris, a 48-ki törvény, a kazalos paragraphus és a decisio. Sőt még ezeknél is többet tud: mit tanít a szentírás, a szeretet vallása, mert ő nem csak ügyvéd, hanem végzett theologus is.

Sajó György született 1845-ben Tisza-Füreden, tehát a Tiszából fogta ki Sajót a gölya. Jó zsa Gyuri hazája az ő hazája is. De a mi Györgyünk nem dicsekedhetik nárobi kincsekkel; szellemének s jellemének gazdasága az mi-öt az első virilisek osztályába városunk nagyjai közzé emeli.

Mint szegény de becsületes születtől származott tanuló, magasabb képeztetését a debreczeni főiskolában nyerte. 1866-ban tett érettségi vizsgát kitünő sikerrel. Hajlamai őt a lelkeszi pályára vezették, rendkívül kedvelte az ékeszólást és a zenét. Idvezült nagy predicatorunk beszédeit a templomban saját szerkesztette gyorsírással irogatta le. Kötet számra gyűjtögette a jelesebb beszédeket és imákat.

A lelkeszi pályát bevégezvén elég erősnek érezte magát arra, hogy még egy új pályát kezdjen. A jogi tudományok nagy részét úgy is mint theologus hallgatta, e szakmát a még hátralevő tantárgyakkal kiegészítette s csakhamar letette az ügyvédi vizsgát szinte kitünő eredménnyel.

1872/73-ban mint magyar királyi végrehajtó működött Debreczenben. — Szegényebb családnál tapasztalván a nyomort több ízben maga fizette ki az adósságot. E háládatlan pályával tehát felhagyott s ügyvédi irodát nyitott.

E tájban történt a Csokonai szobrának leplezése. Sajót mint volt kántusprézest bízták meg a rögtönzött énekhar vezetésével. Ekkor ő a szó teljes értelmében remekelt.

Az isteni jósköltő megjövendölé magáról már régen azt:

„Lesz oly időkor melyben felettem is
Egy hiv magyarnak lantja zokogni fog“.

Zokogott ez ünnepélyen a lant, felzendült az ének az egek urához a szabad ég alatt. Felhívta a költő az idvezült szellemét:

„Kelj fel sirodnak sötét padmalyából“!

A jós szellem megjelent s kiengesztelve intett úgy é?

„A mely fának sátorában
All együgyü sirhalmom magában
Szent lesz tisztelt hamvamért.“

Sajó György kétszer nősült. Első neje az angyalszelidségű Falusi Róza ott nyugoszsza örök álmát a czepléd-utczai temetőben 1862. óta. — Mostani neje a még szeretetreméltóbb Greifeneg Irma urhölgy boldogítja férje szívét s édesgeti az élet rohanó perczeit. A kis trónörökös Dezső mint már iskolás fiu igyekszik apja nyomdokán haladni. — Így Sajó György házi élete is boldog s e boldogságot meg is érdemli. — Sokáig éljen!!!

Apróság.

— Egy hét történetéből. —

(Az időjárás. — Füzfa-poeták. — A legjobb — bünbak. — Vén lump és fakó primadonna. — Szakértő, a ki nem olasz. — Régi történet, mely Párisban új, Debreczenben ócska. — Drága légyott. — Az élez. — Finom érzék. — Mért járja le magát a felolvasó kör. — Hajdu mint t. ez. publikum. — Hol a reklam? — Jégkorszak. — A legigazabb modern vers. — Az országos vásár. — Mit vettek? — Színpad és idegenek. — Mire jó a törvény?)

Már hiába, nekem szokásom az időjárásról írni. Ép úgy, mint a füzfa poetának megénekelni a tavaszt és őszt.

Az időjárás ma ép olyan előttünk, mint az újságírók előtt a rendőrség.

Más jobb hiányában elővesszük s szidjuk.

Jó bünbak, mert — s z ó t l a n u l t ü r i .

Nincs mit félni sem polémiától, sem párbajra hívástól.

Egyébiránt a természet úgy viseli magát, mint egy megrögzött — l u m p .

A helyett, hogy menne aludni, magára huzva füle hegyéig a hófehér takarót, hát kaczerkodik velünk, mintha valami bájjait hullatni kezdő primadonna volna, ki h a n g bájaival akarna a szép multból visszazibálni egy pár derült perczet.

Hanem neked vén lump, fakó primadonna, se-hogy sem hiszünk már!

A takarékpénztár házat épített a piacon.

17 gyönyörű terv áll rendelkezésére s az volt a kérdés, melyiket építtesse fel?

— Hát fel kell építtetni m i n d a tizenhetet s aztán válaszszuk ki a — legalkalmasabbat, — mondá egy bíráló.

Ne hogy valaki ártatlant gyanusítson e s z a k s z e r ü véleményért, megsugom, hogy az illető s z a k é r t ő ugyan, de még sem — o l a s z .

Egy fiatal párisi gavallér ezudarul visszaélt azon hölgyek jóságával, a kik elég könnyelműek voltak őt kegyeikben részesíteni.

Gyűrűt, karpereczet s más értékes tárgyakat elkért tőlök, hogy h a s o n l ó t készíttethessen meglepetésül.

Persze, mikor a „mintát“ megkapta, — se az ékszer, se jó magát nem látta többé az illető nő.

Hát olyan formán tett ez a jó madár, mint az a színész ur, a ki egy légyottot száz forinttal fizetett meg egy férjes nővel.

Ez ugyan régi történet, — de még sem oly régi, hogy a kolbászok hazájában elfeledték volna.

Egy társaságban az é l e z hatásáról volt szó. Persze rögtön akadt a híres Saphir mondásának idézője.

Ez az élezelő ugyanis azt mondta, hogy az élez kétféle.

Egyik vicz t. i. olyan, mint a rakéta. Ebben gyönyörködik az is a ki nézi, meg az is a ki ereszti.

A másik vicz olyan, mint a szüreti ugynevezett b é k a, mely azt is könnyen pofon üti, a ki nézi s azt is, a ki — elereszti.

— Szent igaz, — mondá a társaság egyik tagja . . . Csak az a kérdés, hogy a béka eresztetőnek van-e oly érzéke, hogy megérezze, miszerint viczétől saját maga kapta a — pofont?

A felolvasókör, mint hirlik, sokat veszít mult évi népszerűségéből.

— Ez természetes, — mondá X. kisasszony. — Ö r e g uraktól olvasnak nagyon k o m o l y dolgokat!

Szerenese, hogy fiatal nőtlen embereket fognak meg felolvasókul, — mert ha ezt se tennék, akkor az ajtóban álló hajdut kellene megfogni — „tisztelt közönség“-nek.

Arról tanakodott két színházba járó, hogy kinek lesz a jövő héten j u t a l o m j á t é k a ?

— Alkalmasint senkinek, mert a r e k l a m o k nem indultak meg.

— Valószínű. Sem Pájernél, sem Löfkovicznál
nincsenek arczképek kitéve.

— De még tanulmányok sem jelentek meg
a napilapokban.

— Meghívók sincsenek kibocsátva . . . !

— Ne beszéljenek az urak hiábavalóságokat, —
mondá egy színész, ki tanuja volt e beszélgetésnek.

— Miért ?

— Lászinének lesz jutalomjátéka.

— Akkor rendén van. Ide nem kell reklam. A
valódi művészet soha sem szorul arra.

*

A jégkorszak is eljött ezen a héten.

Rég várta sok ember, mert hát jégbe hűtött
ital aligha lett volna a nyáron e nélkül!

No meg várták ám a hölgyek is mert:

Minálunk már régi divat

Hogy asszony s lány koresolyázzgat,

Otthon a férj mos, főz, vasal . . .

Gyerek ruhát s mást szárítgat !

Ez se vers, de mód nélkül — igaz. —

*

Meg esett ez évnek első országos vásárja is.

Panaszkodni nem igen lehet rá.

Vevő több volt mint kellett volna.

Az igaz, hogy a legtöbb csak lélegzetet
vett, de hát a „végkiárulások“ idején ez is
igen szép.

*

A szinpadra sok idegen jár be. Ezt pana-
szolják „többen.“

Hát hiszen van erre törvény, a mely súlyos
pénzbírság terhe alatt tiltja a szinpadra menést, de
hát mért volna törvény, ha — át sem szabad-
na hágni ?

Vederémo.

Uj divat.

Szevillában uj divat lett.

Furcsa, de így volt az eset:

Jégre ment a kis leány,
Igaz, hogy ment akár hány,
De úgy egyik sem jára,
Mint a kis Margerita.

Nyalka gavallér vezette,

A sikamlást jól értette,

De oly ügyetlen vala,
Hogy a kis lány elbuka.
Más baja nem történe:
Félre esuszott turnürje.

És pedig oly nagyot esuszott,
Hogy egész előre jutott,

S most jól feldudorodva
A hamis elől hordja.

Én úgy hiszem, e divat

Még egy évig sem tarthat.

Fekete Tulipán.

Kurta Pista

cs. kir. közvitéz okoskodásai a „Kantin“-ban.

A fehér eseléd éppen annyi férfi nélkül mint a
levél 5 pecsét nélkül.

Az tiszta szerelem olyan mint az hójag, — ha
nem fűjják, semmise, ha meg nagyon fűjják akkor el-
pukkan, — de azír mindig felír egy jó menázsival.

Változnak az idők, — most már nem én szállí-
tom meg a szakácsnít, hanem ü engem. — A tiszt
uraknál éppen így van, csak hogy ott az kisaszszonynál
kezdődik.

A jó vacsorát csak szerelem által szerzi meg az
ügyes infanterista.

Parancsba van, hogy ezentul az minisztérjóm
flüstököt is vacsorát is ad az katonának. Erre annyit
mondok hogy többet írek én egy szakácsné adomá-
nyával mint az miniszterével.

Na de míg azír egy kupiczával be dukál !

A „Villám“ pályázata.

Szerkesztőségünk ezennel pályázatot hirdet a kö-
vetkező tudományos kérdésre.

Az egyház-jogtan köréből.

Fejtessék ki a külföldi, ide vonatkozó kútfők
tekintetbe vételével, a különböző egyház-jogi tudósok
szorgos tanulmányozása mellett ha vajjon a különbö-
ző protestáns és róm. kath. felekezetek közül melyik
szerint veheti el a házasulandó a saját özvegye édes
testvérjét. Dispensációval-e vagy a nélkül ?

BUGYI SÁNDOR

debreczeni talyigás.

Nini, még csak a kék! hogy még eszt is vásárnak mongyák. A lú! — Kedden reggel még sűrű hajnalba kilódulok a vásárba mikor már othon hejbe hattam mindent még az aszszont is, hogy aszszontom — egy lovat kék venni ha vón mibül. — Az igaz hogy daczára az emberisígnék — még ijét mint e vót nem hamarosan lehet venni, pedig szántam rá így a magam eszítül legalább is tizenöt ezüst forintot, — mert nékem széllal béllalt jószág nem kell.

Elébb nem akaródzott kimenni, de minekutánna hogy nékem közvéleményem van, hát saját kezüleg ki mentem az lú vásárba.

Nizek, nizek magamba, hát eezezer meg sejték egy míjjen tisztelt lovat — mondok, na e már lú ha csak lú kell, híjába vót madár húsú, de én esmérem még a csontyárul is. — Hogy foradalmi esikó — ennyit már kifundáltam belölle, megveszem — úgy magamba, de elébb felporóbálom az alkalmatosságát, mir azír mer hogy hát elébb érdemejje fel az árát. — Engem nem igen lehet rá szedni, mir mer hogy szemes is meg játikos is vagyok, meg oszt a lúho nagyon tudok.

Goróflag lípek a lú elibe, a kinek a gazdája is ott vót, oszt oszt kértem túlle, már nem a lútúl, hanem a gazdájátúl, hogy mennyiir adná nékem eszt a csikót? Még húsz ezüst forintrúl osztya a szót. — Aszszontom néki hitetóleg, hogy aszszontom — még ijét álomilag se gondoltam vón. — Avval oda ígírem néki a 15 ezüstöt, a lovat rám hagygya.

Felporóbálom a lovat az ócska talyigába, megy a lú fájintosan, csak ními ríszbe vót egy kis önállóság benne, az is csak akkor, ha pocsojába írtünk. — Na de maj segíték én azon — gondoltam magamba.

Avval a lú az enyém lett.

A paksust kiállította rá Mészáros kapitány, oszt a lú törvényesen az enyém lett.

Az ócska tajigát haza húzatom vélle, oszt minék utánna még az ócska lú is megvót, hát egymás mellé fogom az új lúval, de kötöttek ojan baráncságot, hogy a földnek nehéz vót halgatni. — Így osztán harmad magammal haza vittük az tajigát.

Másnap felveszem az új köczét, a kit jelenleg nyóez esztendeje vettem kender nyövískor, — oszt ki lípkedek a diáktrom elibe, a hun a tajigát árújják, — nízisbe veszem őket gangoson, — mir mer hogy már akkor Tót Sári adott ekkis pízmagot, egygyet kiszemelek. E már tajiga — így magamba, mer mir azír hogy annak minden porcikája ákáczfa fából vót. Na hát — idomlag a lúho, nékem e kell, — szót váltok magamba, környös-körül sétálok, belé győzöttem, hogy e már talyiga, — ámbár nem lehetne mondani hogy vagy indé vagy undé, vagy erre vagy arra, csak hogy hát íppensíggel nahát-na . . .

Szerettem a tajigát kegyetlen, mer hogy íppen a lúho vót alkalmatos, mir mer hogy kevés vas vót rajta hát könnyelmű vót!

Megvettem tizennégy ezüstír. — Avval, hogy tejjes legyik a vásár, bé lípkedek Kondorho egy pipáír, mir mer hogy a rigi, a kit jelenleg harmad éve vettem, eltanált fesleni a varrásán. — Válogatok, — eezezer aszongya a szíp fekete szemü menyecske, a ki a katékrába ül, hogy aszongya: választólag vegye azt a pipát Bugyi bácsi, nehogy feslis legyik rajta. A szó fogott rajtam, válogattam, csak hogy íppen ki nem fordítottam a pipát. — Megvettem öt pízir egy egísz rezüt, na mondok, e meg-meg bejár nígy esztendeig — ha mondok. A szíp aszszont nizegetem, a szárat belé illeszttem a pipába, megtötöm jóféle tarafikkal, rá gyútok, oszt aszszontom a míjjen tisztelt szíp aszszonnak hogy — nahát minden jót kívánok, — de már most menni kell pájnkába valójír a zsidónak.

Kathedrai bölcs mondások.

- 1) Apolló a lanton fuvolázott.
- 2) Azt hiszi amice, hogy én ingyen osztogatom a jeleseket.
- 3) Palinurus maga állítja, hogy ő nem tudja felismerni a tengeren az ország útát.
- 4) Az öreget zúgni látták.
- 5) Romulus és Besaus ikreket szültek.
- 6) Horatius jellemére nézve köpezös termetű volt.
- 6) Ebben a dolgozatban egyetlen gondolat van jó — az is ros. —
- 8) Dido kirántván törét, megölte saját holttestét.
- 9) A szönyegekre lovak és egyéb események voltak beszöve.
- 10) Midőn vak Béla király meglátta ellenségeit, kardot rántott és lött.

Főparancsnok: Hát maga miért lett tüzoltó amice? Hiszen maga gyenge legény nagyon.

Ö. T. De városi hivatalnoknak még is csak beválnék?

Főparancsnok: Az lehet, de akkor nem itt kell kereskednie.

Ö. T. Én úgy tudom, hogy az az első fok azon a létrán, melyen feljuthatni a városház első emeletének valamelyik hivatalos szobájába.

Főparancsnok: Hm. hm. Honnan gondolja?

Ö. T. Példa bizonyítja!

*

Főparancsnok: Mit kell tenni ha tűz van?

Ö. T. Két órával előtte minden edényt vízzel megtölteni. Egy órával előtte a lovakat befogni, mikor a füst felcsap elindulni a tüzet keresni, aztán felmenni a harangozóhoz, hogy jelezze a tüzet és akkurátosan oda érkezni a mikor — e l a l s z i k.

F. p. Helyes. Örparancsnok lehet.

*

Főparancsnok: Miért van a laktanya ágyakkal is berendezve?

Ö. T. Hogy az Ö. T.-nak legyen hol aludni, ha murikor nincsen kapukulcsa.

*

Főparancsnok: A torna-j á t é k o k melyik neme illik legméltóbban a tüzoltóhoz?

Ö. T. A — faramuczie.

Villanyos-Csengő.

Hirsch Hersch

elégiája.

Háboró lesz megint, khi adva a pharants
Khatonák mellébe repöli a vas narants
Rendelet is jötte a mozgósításról
Bátorság thartsd magad nálam elől hától.

Nemzethi nyavaljám a báthurschág nékhem
És eztet sénkhivel én fel se esherélem
Ismétlő phoska és revelver lédj véllem
Khölönben háborót soha se töl élem.

Thiszo Khálmosz mondta, hodj béke khell neki
Még a moszkha ezár is, nyavalja thürje khi
Ésch most imé itt van wáj! lesz az órszágnak
Még ez eshak megjárna, de hát a nadrágnak?!

Soha se szerette phüske phülwer szhagot
Nem vadjok meschüge, nem ettem maszlagot!
Azt nem bánom én hodj a ser rán kheröljön
Csak a golyó ingen belöl ne kheröljön

Sölj el the revelver és szház ezer phoska
És csipjen meg éngem khinim* és pholoska
Inkkáb mint sem menjek háboróba vele
A hon a levegő wáj geschrie!-val thele

Legjobban szheretnék generális lenni
Mert annak nem moszaj háboróba menni
Cshak mappáról beszil és idj könnyö neki
Wáj de khölönös is nyavalja thürje ki!

*(F-ü.)

פשר

Málvin eszméiből.

Két esunya dolgot ismerek.
Ha a nő nem megy el a meg-
ígért légyottra s ha a férj ko-
rábban jó haza a hivatalból s
perczel. Az idő pénz.

Ügyes asszony szerelmes
levelet sem nem ír, sem el nem
fogad. Mindent el lehet végezni
szavakkal. Azok elrepülnek, de
az írás — marad!

Tisztességes asszonynak
nincsen udvarlója, annak legfől-
lebb váltakozó barátai
vaanak. A barát az élet min-
den viszonyai közt hasznave-
hető egyéniség.

A sziv, melynek egy lakója van, olyan mint az
a butorozott szoba, a melyben csak egy butor da-
rab van. Rideg, a melybe senki sem kívánczik bele
költözni.

Barátaiddal sokszor szabad éreztetned, hogy
semmibe sem veszed őket. Legalább nem lesznek el-
bizakodók s a látszat meg van mentve.

Még legjobb barátodnak se adj egy csöpp előnyt
sem nyilvánosan férjed rovására. Utasítsd vissza ha-
tározottan a legkisebb gyöngéd udvariasságot is.
Férjed boldog lesz, s úgy forgathatod mint ujjadon
a gyűrűt. A valódi barát ezért soha sem fut el.

Makra Mihály

Debreczen városi képviselő.

Pffu...!

E már osztán nagy sor vót! Két nap vót köz-
gyűlés, de kihúztam azír. Hogy ne, mikor olyan fiók
restoráczió is vót!

Mán szípsígesen megállapodtunk a körbe, hogy

kire voksolunk s ehen ni, ippensiggel nem úgy tör-
tint a dolog.

Nimelyiket nem is válogattuk, mer hát nem vót
mibe. De azír jó hangosan rákiabáltuk az éjjent.

Kettőre azír voksoltunk. Én Boncsikra
szavaztam eczezer. Szent igaz, hogy nem ismerem ü
kemét, de hát a neve sok jót mond. Had bontsik
van ott mit! meg hát a füesvány ur se idegenkedik
tülle, legalább úgy hallám. Hogy nem a Basahalmán
innen tetszett születni, oda se neki. Kell is nekünk
a magunk fajtája!

A Gyula eesém se lett mező biztos. Hogy
mir nem, annak már Lajos bátyám vót a meg-
mondhatója.

Egy kis jobb virt eresztetünk a cifra minesbe
is, no meg tisztogattuk a szemetes ládákat a kik
teli vannak.

Ni kelyér — Hozzik csak abbul a sesta ker-
tibül még egy féllitrit ebbe a három deczis üvegbe,
hogy küdeném el a múzeonyba az ilyen üveget.

Na de azír tisztelem az éber (de nem héber)
lendőrsíget.

Mán mint én

M. M.

Régi történet.

Szép menyecske drága férje
Bent a hivatalban,
Rozzant asztal mellett görnyed
A nehéz munkában.
Téli hosszú délutánon
Mit tegyen az asszony?
Kapja magát s ottan sétál
A sima aszfalton.

Nyüzsgő aszfalt, szép kirakat
Erdektelen rája,
Ah de ime csillag villan
S ott van — ideálja.
Gázlámpáknak irigy fénye
Mért zavarná őket...?
Mellék utcák félhomálya
... Ad jó menedéket!

Pent 6 óra. Hivatalból
A férj hazatére
Szép menyecske szerelmesen
Simul a szivére.
„Untad magad?“ „Rád gondoltam!“
„S nem gondoltál rosszat?“
... Szép menyecske, drága férjnek
Igy rakosgat — szarvat!

Yan-Chi.

H i r e k.

Kerestetik egy olasz, a ki megbírálja a takarékpénztár bérházának terveit. Az olaszok tudvalevőleg az ilyesmire úgy rászületnek, mint a cseh gyerek a — trombitára. Ha igazi olasz nem jelentkezik, a bíráló bizottság a makaróit és szalámit nagyban fogyasztókból alakítatja meg.

Ágyu a honvédségnek. Egy ismert leleményes eszű kapitány jó barátunk, a ki híres tánczos, tekintettel azon körülményre, hogy a honvédségnek még mindég nincs ágyuja, azon gondolatra jött, hogy a nagyerdő levegőjén a legutóbbi párbajokkor ejtett lyukakat legényeivel körülönteti rézzel és így ellátja a honvédséget — ágyuval.

Az ugró kut furrásánál a 139.99 méternél egy iratesomagot találtak, melyben Polonyi Andor ismert nevű régészünk, egyik népszínházhoz felküldött népszínművére ismert, melyet bizonyosan Berezik Arpád kerített ily mélyre, miután abból az alapeszmét — feldolgozta paraszt kisasszonynak.

A közkórház egyik betege azon kérelemmel járult az igazgató orvoshoz, hogy bár beteg, de még is bocsássa szabadon, mert az a felebarátja, a kivel egy ágyon fekszik, már annyira jobban van, hogy semmikép nem türi, ha többször is leszoritja az ágy alá egy nap.

Holnap ismét.

Elseje volt. Csendesen üldögéltem irodámban, és szörnyű nagy munkakedvemben rengeteg aláírásokat, hajmeresztő manupropriákat kanyarintgattam egy előttem heverő adóintési cédulára. Tévedések elkerülése céljából sietek kijelenteni, hogy az adóintés a principálisomnak szóllott, mert én még soha életemben adót nem fizettem, de meg soha sem is kértek tőlem, lévén az én foglalkozásom még ez időszerint adón kívül álló. Szóval gyönyörködtem abban, hogy majdan pénzügyminiszter koromban milyen szépen fogom én az aláírásomat holmi deficit-kimutatások alá odapingálni, mert tudtommal a miniszternek egyéb dolga nem igen akad. Ezt a gyönyörűségemet azonban hamar megzavarták. Jelentkezett egy hitelező, két hitelező, aztán sok-sok hitelező, a ki mind a principálisomat kereste s okvetlenül pénzt óhajtott kapni. Vérmes remények! Eleintén tetszett a komédia, és jó kedvvel tűztem a hitelező uraknak olyatén terminusokat, hogy ha azokat netán be akarnák várni, bizonyára híres emberekké válnak aggkoruk folytán,

de később, látva a szünni nem akaró bucsujárást, boszantani kezdett a dolog, s kiadtam Jánosnak, jó öreg irodaszolgánknak a szigorú napiparancsot: „senki sines itthon!”

Ez használt, és én újra nekidőlhettem régi mulatságomnak. De alig juthattam el miniszteri tanácsos koromban használandó aláírásom próbálgatásához, midőn belép János, gyanus pislongatásokkal közeledvén felém. No mi lesz? morgok rá úgy csöndes bosszankodással a bajusz alóli. (Tessék elhinni, hogy bajusz, koromhoz képest igen tisztességes bajusz; legalább én mindig úgy nevezem, habár mások nem akarják annak elismerni.) Egy hitelező van kint — suttogja János — hitelező, de milyen! Szép, csinos, szőke kis lány, a Gerendás szabó Lizikéje. — Igen? no hát bocsássa be! — mondok, mert már régtől fogva olyan sajátságos előszeretettel viseltetem a szőke leányok és kiváltkép a Liziké iránt.

Belép Lizi. János nem hazudott, — Lizike csakugyan csinos kis esókolnivaló szőke leányka. Helyet mutatok neki a divánon s megkérdezem kívánságát. Édes apám küld, a tekintetes ügyvéd urral szeretnék beszélni — rebegi szemlesütve a kicsike. Ah igen, igen, tudom már! — s a kis lány mellé telepszem és el kezdem neki magyarázni az adós és hitelező közti viszonyt, mennyi kimérettel tartozik egyik a másiknak stb. stb. Hogy hogyan tértem át erről a témáról egy egészen más témára, azt magam sem tudom, csak azt, hogy rövid idő múlva kezembem tartom Lizike kis kaesóit és roppant hévvel tartok neki értekezést egy más problematikus tárgy felől. E közben csunya zivatar keletkezik. Sötét fellegek üzik egymást az égboltozaton, dörög, villámlik. A leányka félénken simul hozzám közelebb, én iparkodom megnyugtanni, de azért nem tévesztem szem elől az imént elkezdett fejtegetésem fonalát

A zivatar a mily hamar keletkezett, oly hamar véget is ért. Lizike alig másfél órai távollét után baj nélkül érkezik haza. Nohát fizetett az ügyvéd ur? — förmed rá szigorú apja. Most nem fizethetett — válaszol félénken Lizike — mert nincs aprópénze, de azt izente, hogy tessék engem holnap ismét elküldeni hozzá.

Lédi.

Az ujoncz iskolában.

Káplár (a zsidó ujonczhoz): Hát tudja már mi az egy „k o m p á n i a.”

Jeiteles (ujoncz): Hodjne thudnám azthat, hát egy k h u m p á n i a van 5—6 vagy 7 személy, a kik össze beszülnek maghát hodj estére elmennek edj vagy a másik khoesmába bele bort inni.

Káplár: Hát egy „c z u g” micsoda?

Jeiteles: Hászte gesehn hát azthat se ne thodjak, ha az ajthót meg az ablakot kinyitnak, akkor van egy c z h o g.

Mardche Patyesz és Gedálje Zvórech.

Ged. Z. Szervosz Patyeszkhám, hodj a fhejedel
össek paponbirót a jogász khokliba, hodj vadj!?

M. P. Jól! hodj a lábszár velóddel khenjem meg
a helyi vasótat.

Ged. Z. Hát halottál i mán aztat az ujságh,
hodj háberü lesz és tés is leszél mozgósítva mint níp-
felkhelis?!

M. P. Aztat fhogadok, — én mán eshak niep-
lefekvís lehetek. — Szervosz the bődös!

Egy kegyelem.

Legyen, nekem kegyelem, -- fejedelem, mert meg-
mentettem fene fegyverrel testedet elleneddel szem-
ben s ezzel eleget tettem.

Legyen neked kegyelem, ehen kezem, nem eb
keze Kelemen, edd meg e szert melegen!

Niniási lelet.

Mari.	S.	caua.
Gion.	ca.	Ceres.
	nemo.	
Lise.	pes.	sic.
M.	inter.	sic.
	E.	

Tisztelettel értesitem a n. é. közönséget hogy

NŐI DIVAT KÉZMŰ

és

Rövidáru üzletemet

BIEDERMAN házból Tisza (DÉGENFELD) házba tettem át
s azt a mai kor igényeinek megfelelőleg rendeztem
be, midőn szerencsém van ezt a n. é. közönség ssives
tudomására hozni, szabad legyen egyszersmint

RUHA KELMÉIMRE

különösen becses figyelmüket lelhivni annál is inkább
mivel ezeket kihagyni határoztam s így rendkívüli
olesó árban szerezhethi be a n. é. közönség

ŐSZI és TÉLI

szükségletét raktáromban.

Magamat kegyes pártfogásokba ajánlom vagyok
kész szolgáljok

KISS LAJOS.

Egy pár keztyű 50 krtól 75-ig

Tisztelettel értesitem a n. é. közönsé-
get, miszerint a

„KIS TEMPLOM BAZÁR-ban“

levő 22 év óta fennálló üzletemet úgy a
mostani téli mint a tavaszi és nyári
idényre minden e szakmába vágó férfi és
női czikkkel dusan berendeztem. Hol is
a legszolidabb árak felszámítása mellett —
ugy kiesinyben mint nagyban a n. é. kö-
zönség rendelkezésére állok.

Egy pár női bálí keztyű két gombbal 50-70 krig,
három " 75-11.50-ig.

Ugyszinte szines keztyük is ugyan
ilyen árban.

Tuezet számra bálí keztyük 6 frtól 12 frtig.

Ugy szintén szinesek is.

Továbbá legfinomabbó sérvkötők 1 frt
20 krtól 6 frtig. — Női fecskendők, gummi lég-
párnák, irrigátorok, női különlegességek. To-
vábbá suspensoriumok, többféle mintákban
30 krtól 2 fr 50 krig.

Ezeken ki ül mindennemü e szakmába vágó
czikk a legnagyobb titoktartás mellett kaphatók
és vidékre megrendelhe ök.

Tisztelettel

Nagy András keztyüs.

Egy tanulót jó házból felveszek.

Női különlegességek.

Egy sérvkötő 1 frt 20-tól 6 frtig.

Egy suspensorium 35 krtól 2 frt 50-ig.